

uplatňuje stížnost předně, že od pasiv dlužno kromě příbuzenských pohledávek (38.863 Kč) odečísti také přihlášené daně 26.900 Kč, ježto prý tyto nejsou pohledávkami obchodními, za které by musil obžalovaný zodpovídati. Stížnost je na omylu. Nemůže býti pochybnosti o tom, že stav a zejména výše daní může vykonávati vliv na platební schopnost dlužníka, že tento, uvažuje o své schopnosti platební, nesmí daně nechat mimo zřetel a že není zákonného podkladu pro to, by se při sestavování stavu jmění k daním nepřihlíželo. To tím méně, když v §u 2 vyrovnávacího řízení nařízený seznam jmění má obsahovati všechny dluhy bez rozdílu a když daně náležejí k pohledávkám, k nimž při rozvrhu a příkazování podstaty dlužno míti zření (§ 23 vyr. ř.). Nesprávným je též náhled stížnosti, že do aktiv měla se započítati nákupní cena 25.000 Kč za 25.000 lahví. Neboť obžalovaný udal v seznamu jmění, že lahve ty nemají toho času žádné ceny. Není důvodu, by se o správnosti tohoto údaje pochybovalo, když obžalovanému nelze odepříti znalost jeho poměrů, když pro ocenění jmění je směrodatnou doba podání návrhu na zahájení vyrovnávacího řízení a když učinil údaj ten hledě k ustanovení §u 2 (5) vyrovnávacího řízení, příkazujícím, že dlužník má nabídnouti vyjevovací přísahu, že jeho údaje o stavu aktiv a pasiv jsou správné a úplné a že ze svého jmění ničeho nezamlčel. K tomu přistupuje, že údaje obžalovaného uznal správnými i vyrovnávací správce. Vůči tomu pozbývá též půdy poukaz stížnosti, že obžalovaný byl oprávněn oceniti zásoby o 30% výše, totiž dle ceny nákupní. Konečně vytýká stížnost, že dle stavu pohledávek nebyly v plném počtu započítány dubiosní pohledávky obžalovaného. Stížnost má proti sobě obsah rozsudku, dle něhož byly obžalovanému čítány k dobru všechny pohledávky tak, jak on sám je udává, ač plně prokázanými býti se nejeví. Těmito vývody snaží se stížnost dokázati, že schodek není tak vysokým, jak jej vypočetl soud (85.350 Kč), nýbrž činí pouze asi 19.000 Kč. Leč stížnost přehlíží, že ustanovení §u 486 čís. 2 tr. zák. nečiní trestnost odvislou od předlužení, nýbrž od neschopnosti platební, která tu může býti i při menším stupni zadlužení, ba i bez předlužení.

Čís. 1661.

Maření exekuce (zákon ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák.).

Skutková podstata §u 1 zákona nevyžaduje, by úmysl pachatelův čelil přímo k tomu, by věřiteli vymožení jeho pohledávky vůbec bylo znemožněno; stačí úmysl, zmařiti úplně nebo částečně uspokojení věřitele tou cestou, již se ho domáhal.

Nespadá sem pouhé odstranění věci, k níž má třetí osoba právo, jež činí provedení exekuce nepřijatelným (§ 37 ex. ř.).

(Rozh. ze dne 11. června 1924, Zm I 129/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalované do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 17. ledna 1924, pokud jím byla stěžovatelka uznána vinou přečinem spoluviny na maření exekuce podle §u 5 tr. zák. a §u 1

zákona ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák., zrušil napadený rozsudek, dle Šu 290 tr. ř. též ohledně spoluobžalovaného Josefa P-y a vrátil věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost obžalované napadá rozsudek z důvodu Šu 281 čís. 9 a) tr. ř., pokud vyslovuje v důvodech, že na tom nezáleží, zda peníze, o něž jde, dala stěžovatelka P-ovi na nákup zboží; vyslovuje právní názor, že odsouzení obžalované bylo by protizákonným, šlo-li skutečně jen o vrácení peněz stěžovatelky, které P-ovi asi hodinu před tím dala k nakoupení zboží pro sebe. Zmateční stížnosti nelze odepřítí oprávněnosti. Zákon ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák. o maření exekuce předpokládá v Šu 1, že pachatel jednal v úmyslu, zcela nebo částečně zmařiti uspokojení věřitele. Byť i netřeba, by úmysl pachatelův čelil přímo k tomu, by věřiteli vymožení jeho pohledávky vůbec bylo znemožněno — v případě tom šlo by zpravidla již o podvod — a stačí úmysl, zmařiti úplně nebo částečně uspokojení věřitele tou cestou, kterou se ho domáhal (sb. n. s. č. 447), nemohlo by ani o tomto úmyslu býti řeči, šlo-li jen o odstranění věci, k níž má třetí osoba právo, které by provedení exekuce učinilo nepřipustným (§ 37 exekučního řádu). Takovým právem jest ovšem i právo vlastnické k penězům, které třetí osoba za účelem nákupu pro ni exekutovi svěřila, pokud tomu nevádí ustanovení §§ 371 a 983 obč. zák. o zápůjčce, jak zodpovídáním se obžalovaných není vyloučeno. Tím méně mohla by ovšem v případě takovém vzata býti výše obnosu v úvahu jako výše škody pro kvalifikaci činu jako přečin nebo přestupek. Soud nalézací mluví v rozsudku důsledně jen o úmyslu obžalované, by exekuční výkon zmařila; nezmiňuje se o úmyslu, by zmařeno bylo uspokojení věřitele, a o tom, bylo-li vůbec možné. Již tím porušen jest zákon, poněvadž tím vlastně vůbec nebyl zjištěn úmysl, zákonem předpokládaný. Než právě pro tento úmysl může býti rozhodnou otázka, zda peníze, o jichž odstranění šlo, dala stěžovatelka Josefu P-ovi na nákup zboží, jak shora bylo provedeno, předpokládajíc zejména, že šlo o nákup zboží právě pro stěžovatelku, jak zmateční stížnost tvrdí a jak poukazuje k tomu zejména výpověď svědka Otty B-ho. Neboť v případě tom zůstalo vlastnictví peněz při stěžovatelce, není-li shora uvedené výjimky, a mohla tato domáhati se jich vydání cestou Šu 37 ex. ř. Neprávem proto označil rozsudek skutečnost tuto za nerozhodnou a jest výrok odsuzující na dosavadním podkladě právně pochybeným.

Čís. 1662.

Rozsudek, vyslovující při odsouzení cizozemce pro přestupek tuláctví podle Šu 1 zákona z 24. května 1885, čís. 89 ř. zák. ve smyslu Šu 249 tr. zák. vyhoštění z země Československé republiky, jest zmatečným dle Šu 281 čís. 11 tr. ř.

(Rozh. ze dne 11. června 1924, Zm I 310/24.)